

Συζυγία και γονεϊκότητα. Λεπτές ισορροπίες (Β΄)

Ορθοδοξία / Κοινωνικά θέματα

Κλαίρη Μαυρόματου – Χατζηκωντή, Δρ Φυσικών επιστημών

Ας δούμε τις αντιθέσεις μιας παιδοκεντρικής από μια υγιή οικογένεια στον παρακάτω πίνακα:

ΠΑΙΔΟΚΕΝΤΡΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Έλλειψη χαράς

Διακρίσεις μεταξύ των παιδιών (ο κάθε γονιός προσκολλάται σε ένα παιδί)

Οι σύζυγοι μένουν μετέωροι μετά την αναχώρηση των παιδιών

Αυξάνεται ο κίνδυνος εξωσυζυγικών σχέσεων

ΥΓΙΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Συναισθηματική πληρότητα

Ο γάμος γίνεται υπόδειγμα για το γάμο με την στάση μας)

Οι σύζυγοι εμβαθύνουν στο γάμο με τον χρόνο και προκύπτει βαθιά αγάπη

4. Τι μπορούμε να κάνουμε;

Τι μπορεί να γίνει ώστε να έχουν οι σύζυγοι έναν υγιή γάμο, που θα τους δώσει πληρότητα και στα παιδιά υγιή ανεξαρτησία;

1. Να καλλιεργήσουν τον έρωτα ώστε να μετατραπεί σε αγάπη. Ο έρωτας είναι η «ώθηση» για να ενωθούν δυο άτομα, και να φθάσουν στο γάμο. Χωρίς έρωτα ίσως δεν θα ένωναν τις ζωές τους. Ο έρωτας όμως δεν διαρκεί για πάντα. Αν στηριχθούν οι άνθρωποι μόνο στον έρωτα, όταν αυτός περάσει και δεν υπάρχει κάτι να τους ενώνει, και δεν εξελιχθεί ο έρωτας σε αγάπη, τότε ίσως η σύζευξη διαλυθεί. Συνεπώς η πρώτη μέριμνα είναι η καλλιέργεια της σχέσης ώστε ο έρωτας να μετατραπεί σε κάτι διαχρονικό και υψηλότερο, που είναι η αγάπη.

2. Αυτή η αγάπη, δεν είναι όμως στατική. Πρέπει να ανανεώνεται, να εμπλουτίζεται και να εμβαθύνεται. Να δουλέψουν οι σύζυγοι από κοινού στο να κατανοούν ο ένας τον άλλον, να ανταποκρίνονται ο ένας στις επιθυμίες του άλλου, να υπάρχει συνεννόηση, και να καλλιεργήσουν την ενσυναίσθηση.

3. Να αναθρέψουν και να προετοιμάσουν τα παιδιά τους με την προοπτική της αναχώρησης. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει οι γονείς να βοηθήσουν το παιδί στην ανατροφή του, ώστε να αποκτήσει εκείνες τις δεξιότητες που θα του επιτρέψουν να χειριστεί την ελευθερία του όταν μεγαλώσει. Με την αγάπη τους να το βοηθήσουν να αποκτήσει αυτοεκτίμηση και εμπιστοσύνη στον Θεό. Να αισθανθεί το παιδί ότι η γονεϊκή οικογένεια είναι το εφαλτήριο για να προχωρήσει στη ζωή του και όχι το αγκίστρι που το κρατάει δέσιμο. Αυτή είναι μεγάλη προσπάθεια που θέλει γνώση από πλευράς των γονέων και πολύ προσοχή.

4. Να προετοιμαστούν οι ίδιοι για την αναχώρηση των παιδιών από την φωλιά τους για να μην υποστούν το «σύνδρομο της άδειας φωλιάς». Αυτό μπορεί να γίνει με

το να καλλιεργήσουν όλα τα χρόνια του γάμου τους την ανεξαρτησία τους ως άτομα. Να φροντίσουν τον εαυτό τους, την υγεία τους σωματική και ψυχική, να καλλιεργήσουν τα ενδιαφέροντά τους, πέραν των παιδιών, να έχουν δραστηριότητες, ωραίες φιλικές συναναστροφές.

Γενικά μιλώντας, η ζωή των γονιών δεν μπορεί και δεν πρέπει να «δικαιώνεται» μέσα από την ζωή των παιδιών. Δεν θέλει βέβαια κανείς γονιός να κάνει παιδιά ψυχικά ανάπηρα να ζήσουν τη δική τους ζωή, αρκετοί όμως μπορεί να μην κατανοούν ότι με τον τρόπο τους προσκολλώνται στα παιδιά και τα εμποδίζουν από μια ζωή γεμάτη και παραγωγική. Όταν τα παιδιά αναχωρήσουν από την οικογενειακή εστία, οι γονείς είναι ωραίο να ξαναβρίσκονται σαν δυο άτομα, και να καλύπτουν το κενό της παιδικής απουσίας με την πολύπλευρη ανάπτυξη της συζυγικής σχέσης, ώστε να μην παραμένει κενό με όλα τα αρνητικά που μπορεί να συνεπάγεται αυτό.

[Διαβάστε το πρώτο μέρος](#)

<https://bit.ly/3w2II9J>